

A kacagást, mely keblem rengeti.
 A mosoly mézét: — mert ez mind erő.
 Dícsérlek érte, mert nagy terhemet,
 Malomkőhajtó-munkám bús nyügét
 Megkönnyíti a szív szent muzsikája.

Köszönöm Néked új hajtásait
 Az ezeréves magyar Csonka-fának:
 Fiú-rügyeket és leány-bimbókat,
 És köszönöm a lelkükben lakó
 Szárnyas erőket, izmos vágyakat:
 Szívükben bűvő száz lehetőségét.

Nem alamizsnát köszönök!
 Erő Ura vagy, nem koldúsoké.
 A végzett munka örök himnusza,
 Az eget vívó magyar Te Deum!

Radványi Kálmán.

Az imakönyv.

A király háborút viselt egyik szomszédjával. Mivel háborús időben nagy keletje van a szálas legénynek, Sándort is, egy özvegyasszony egyetlen fiát besorozták katonának. Besorozták és vitték az ellenség elé.

A szegény asszonymak majd meghasadt a szíve bánatában. Olyan szegény volt, hogy nem tudott a fiának egyéb utralót adni; hát odaadta neki azt az imakönyvet, amelyből estenként imádkozni szokott.

— Nem adhatok egyebet, — mondta. — Vidd magaddal ezt a könyvet, bárhová vezet sorsod. Forgasd szorgalmasan, nehéz óráidban vigasztalást fogsz benne találni.

Sándor hálásan fogadta ezt az ajándékot. Gondosan keblébe rejtette a könyvet és elbúcsúzott anyjától.

A fiatal katonára nehéz napok jártak. Véres csatákat kellett végigküzdenie, hol a legénység halomszámrá hullott az ellenség kartácestűzében. Sándor itt is teljesítette kötelességét. Vitézül harcolt a hazaért és nem egyszer tette kockára életét. Tisztjei megbecsülték, társai megszerették vitézségéért.

Ha a véres napi munka után pihenőre tértek a csapatok, rendszeren előkereste az imakönyvet, és a lobogó táborigyűlés mellett imádkozgatott belőle.

— Tedd le már azt a könyvet! — szóltak rá még a tisztjei is. — Minek is hurcolod magaddal! Nem katonának, papnak való az!

Sándor azonban nem hallgatott rájuk, hanem gondosan a kabátja alá rejtette.

Egyszer aztán egy kis erősség ellen vezették őket, hová az ellenség befészkelte magát. Öldöklő harc fejlődött a falak körül. Az ellenség keményen tartotta magát és valóságos go-

lyózáport szórt az ostromlókra. Mikor végül mégis sikerült az erősséget elfoglalni, Sándor volt az első, aki a magyar zászlót a bástyára tűzte. A következő pillanatban azonban egy ellenséges katona szívének szegezte a puskáját és lelötte. A golyó a mellébe fúródott és Sándor hang nélkül összerogyott. Életlenül teste fölött viharként vonult el a esata.

Mikor estefelé összeszedték az elesett vitézek tetemeit, megtalálták Sándort is.

— Itt van szegény Sándor pajtásunk is, — mondá az egyik katona. — Ennek ugyan nem sokat használt az imádság.

Egyikük letérdelt Sándor mellé és felgombolta az atilláját.

— Hiszen él! — kiáltott meglepetten.

Sándor nem halt meg, csak elájult. A golyó, amely szívének volt irányozva, beleakadt az imakönyvbe, melyet akkor is mellén viselt. A könyv felét átfúrta a lövés, de azután megakadt a papirosban, Sándor elájult az iszonyú ütéstől, de komolyabb baja nem esett. Hideg vízzel csakhamar fölélesztették.

Az esetnek híre járt az egész táborban. A vezér, aki különben is értesült Sándor vitézségéről, maga elé rendelte a fiatal katonát és elmondatta magának az imakönyv történetét. Sándor annyira megtetszett neki, hogy ettől a naptól kezdve maga mellett tartotta.

A szegény özvegy pedig nagyon csodálkozott, mikor a békekötés után egy fényes napon egyenruhába öltözött tiszt kopogtatott be és mikor a tisztben megismerte az ő Sándor fiát.

Herczeg Ferenc.

AZ ÁRVÁK ÁLMA.

Elmentél jó Anyánk, már régen elmentél,
Pedig mi ötünket de nagyon szeretted,
De sokszor öleltél...

Temető harangja oly szomorún verte...
Árvaságunk könnye hullott egyre-egyre
Az új fakeresztre...

Azóta minden nap hívunk, hívogatunk:
— Jó Anyánk, jer közénk. Könnyes minden napunk,
Mert nélküled vagyunk...

Amikor esténként imánk elsuttogjuk,
Láthatatlan kezed, Anyánk, mi megfogjuk
S hosszan megcsókoljuk...

Azt hisszük ilyenkor, hogy beszélünk veled,
Azt hisszük, ilyenkor átöleli kezed
Mind az öt gyermeked...